

TECHNIKOS ŽODIS

TECHNIKOS DARBUOTOJŲ
NEPRIKLAUSOMAS POPULIARUS
MĖNESINIS LAIKRAŠTIS

NR. 9

GRUODIS, 1951

I METAI

PROF. MYKOLAS SONGAILA

(10 metų mirties sukaktį minint)

BRONIUS GALINIS

Mykolas gimė 1873 m. istorinės Lietuvos ribose. Jo tėvai buvo aristokratai, turėjo Pskovo gubernijoje dvarą. Savo gimtinės mieste Velikije Luki praleido jaunystę. Ten pat baigė realinę mokyklą. Tolimesniems mokslams siekti, įstojo į Petrapičio Meno Akademiją, kurią 1900 m. baigė, įgydamas Architekto - menininko diplomą. Akademija, nežiūrint to, jog Mykolas Songaila buvo katalikas, paskyrė jam stipendiją ir komandiruoję į Italiją. Tai buvo Mykolo gabumų ir jo didelio pasišventimo studijoms ypatingas atžymėjimas, iš Meno Akademijos pusės. Po trijų mėnesių kelionės po Vakarų Europą, M. Songaila apsigyveno Petrapičyje, pradėjo dirbti kaip savarankiškas architektas. Be to, Mykolas Songaila išitraukė ir į mokslinį darbą. Jis 1914 — 18 metų laikotarpyje dėstė architektūrą Moterų Politechnikos Institute — Petrapičyje. Čia jis pasiekė docento laipsnį. Per 20 metų savo veiklos Petrapičyje prof. Songaila suprojektavo ir įvykdė daug statybų, iš kurių keletas buvo atvaizduoti metiniuose Petrapičio architektų leidžiamuose leidiniuose (žiūr. 1911 m. leidinį).

Šiomet, 13(?) rugpiūčio, sukako 10 metų kaip A.A. prof. Mykolas Songaila užmerkė akis ir rado amžino atilsio vietą Kauno kapinėse. Prisimename Jį todėl, kad 20 metų savo veiklos ir kūrybos Jis skyrė Lietuvos žmonėms ir kraštui.

Į Lietuvą Jis atvyko 1921 m. iš Petrapičio, kur tuo laiku revoliucinė aplinka nepalankiai veikė į tokios padėties ir kilmės žmones, kaip buvo prof. Songaila. Jis buvo tu laikų DP. Lietuvą pasirinko todėl, kad per savo tėvus turėjo tautinius ir giminystės ryšius su ja. Pasikalbėjimuose kildino save iš senų Lietuvos bajorų (dar iš Gedimino laikų).

Kaip profesorius pirmą kartą pasirodo 1921 m. kovo mėn. tuomet veikusiųose Aukšt. Kur-

Prof. M. Songaila

suose. Pirmoji paskaita (Arch. Formos) buvo tuometinės Plentų Valdybos patalpose, Daukanto gatvėje, šalia Ūkio Banko. Studentams iš karto padarė gerą įspūdį tiek savo išvaizda, tiek mokėjimu skaityti paskaitas (dėstė rusų kalba).

Be Aukštųjų Kursų, o nuo 1922 m. — Universiteto, dirbo dar Atstatymo Komisarijate ir Aukšt. Kariuomenės Technikos Kursuose.

Prof. Songaila aktyviai dalyvavo Lietuvos Inžinierių Sąjungos įsteigimo darbuose, ypatingai organizuojant architektūros sekciją.

1922—23 m. kartu su architektu Dubeneckiu perstatė Valstybinio Teatro rūmus, Kaune.

1924 m. buvo paskelbtas Fizikos Chemijos Rūmų tarptautinis konkursas (Vytauto Kalne). Negavus Krašto Aps. Min. ir Miesto Savivaldybės pritarimo ir Vailokaičiui pasiūlus nemokamai sklypą (16 ha) Aleksote, prof. Songailai buvo pavesta: 1) Pagal konkurso davinį sudaryti naują projektą Aleksote ir 2) Sudaryti to rajono išplanavimą.

Statyba buvo pradėta 1925 m., o rajono išplanavimu pasinaudota tik dalinai, nes daug sklypo buvo rekvizuota karo reikalams (aerodromui). Sta-

tant šiuos rūmus įvyko būdingas incidentas: Svetimo ministras nepatvirtino sąmatoje numatyto atlyginimo architektui, bet dar savavališkai sumažino jį. Klausimas buvo principinis. Atlyginimas buvo apskaičiuotas pagal Lietuvos Inžinierių Sąjungos nustatytas normas. Sąjunga tuo laiku neturėjo autoriteto. Ministras nesutiko pakeisti savo nusistatymo. Prof. Songaila, nenorėdamas pažeisti Lietuvos architekto vardo ir tikėdamasis išvengti konflikto, pranešė ministrui, kad jis dovanuoja savo atlyginimą Universiteto bibliotekai, bet projektavimo, detalizavimo ir tech. priežiūros darbus atliks faktiškai nemokamai, tačiau simboliniai už pilną nesumažintą honorarą. Pagaliau ministras priėmė šį pasiūlymą. Nuo šio laiko valstybinės įstaigos nedirbdavo daugiau eiti prieš Inžinierių Sąjungą.

Panašiai įvyko tuo pačiu laiku su teismu. Už ekspertizas teisme architektams dar nebuvo galutinai nustatyta atlyginimo normos. Prof. Songaila porą kartų buvo pakviestas ekspertu. Jis patiekė teismui sąskaitą, atitinkančią Europos kraštų normas, kurios vėliau buvo priimtose Lietuvoje. Teismas pradėjo ginčus. Tuomet profesorius pasiūlė dovanoti ginčytinus pinigus Raudonajam Kryžiui, bet nepriėmė netinkamo honoraro.

Visa tai pagerino jaunųjų Lietuvos architektų vėlesniuosius santykius su įstaigomis, inžinieriaus vardas buvo iškeltas gana aukštai. Inžinieriaus orumą Songaila visą savo gyvenimą saugodavo ir gerbė.

1924—28 m. statė Lietuvos Banko Rūmus — Kaune. Nors prof. naudojosi konkurso medžiaga, bet banko projektą tenka priskirti prie jo kūrybos darbų. Jam taip pat priklausė vyriausia meninė statybos priežiūra. Baigus Lietuvos Banko Rūmų statybą ir įvertinant tos statybos gerą ir sąžiningą atlikimą, Banko Valdyba prof. Songailą pakvietė pasilikti nuolatiniu statybos konsultantu ir meno tarėju. Jis sutiko ir skyrė tam 3 valandas savo darbo

dienos. Lietuvos Bankas visuose apskričių miestuose turėjo savo namus ir kitokio nekilmuojamo turto, todėl darbo buvo daug. Banko konsultantu jis išbuvo iki savo mirties. Per šį laiką jis suprojektavo ir kontroliavo statybų vykdymą šių Lietuvos Banko rūmų: Panevėžyje 1929—30 m., Raseiniuose 1932 m., Tauragėje 1933 m. ir konsultavo Kedainių skyriaus rūmų projektavimą. Be to, dirbdamas banke, jis sudarinėdavo naujoms statyboms ir esamų rūmų remontams metines sąmatas, kontroliavo jų vykdymą. Santykiai su Lietuvos Banko Valdyba buvo visą laiką kuo geriausi, nes, dar statant Kauno rūmus, jis įgijo didelį pasitikėjimą savo korektiškumu, punktualumu darbe, teisingumu ir absoliutiniu švarumu rangovų atžvilgiu.

Universitete prof. M. Songaila įvairiais memorandumais visą laiką kėlė reikalą turėti atskirą archt. skyrių, ar bent prie statybos skyriaus atskiro poskyriaus programomis prisiartinti prie Vakarų Europos, iš dalies atsisakant tose programose iš rusų paveldėto enciklopediškumo. Tikslas dalinai buvo pasiektas, kai 1940 m. ministras Jokantas pasirašė sutikimą suskaldyti Technikos Fakultetą į du: Technologijos ir Statybos su atskiru Archt. Skyriumi.

Daugumas jo buvusių diplomantų prof. Songailą atsimena kaip nuoširdų profesorį, nežiūrint, kad jis daug reikalavė iš jų. Pratino diplomantus visuomet rimtai žiūrėti į projektų sudarymą ir nesitenkinti paviršutiniškumu. Gausus diplomantų paruošimas yra profesoriaus nuopelnas. Per visą laiką jų buvo daugiau kaip 150 asmenų.

Graži buvo ir jo įvesta tradicija — sezoną baigus, su savo bendradarbiais ruošti bendrą vakarienę, kurios metu buvo aptariami sezono metu pasitaikiusieji nesklandumai ar nesutarimai, visuomet šie nesklandumai būdavo išlyginami, ir tuo visi dalyviai būdavo patenkinti. Toji tradicija neabejotinai prisidėjo prie didesnio

